

Bernard Šmid

Dostal si všetko dobré...

Možno si kladieme otázku, čo nám chce povedať Pán Ježiš podobenstvom o boháčovi a Lazárovi? Nieкого možno zaujíma príčina, prečo sa boháč dostal do pekla. Nečítame o ňom, žeby nemravne žil, alebo priamo niekomu ubližoval. Ved' nosiť pekné šaty a dobre si zajesť ešte nemusí byť hriechom. V čom teda spočíval jeho hriech? Jeho hriech spočíval v tom, že si okrem seba nikoho „nevšímá“. Možno ani vôbec nevedel, že nejaký žobrák leží pri jeho dverách. S nikým sa nevedil, nikam nechodil, od všetkých chcel mať len pokoj. Možno nám to čosi pripomenie. Mnohí vidia dokonalosť v tom, že sa s nikým nestretajú, nikoho nemajú, teda nemajú sa s kým hádať. Nikoho si nevšímajú. A dnešné podobenstvo zjavuje, že v tomto dokonalosť nespočíva a dokonca to môže byť až hriechne, až tak hriechne, že to môže dušu priviesť až do zatratenia? Naozaj to môže byť hriechom, keď niekto môže pomôcť a nepomôže! Kresťan si má všímať svoje okolie a hlavne chudobných.

Kto je ale skutočne chudobný? Najprv poviem, že chudobný nie je ten, kto svoje peniaze prepíše, prefajčí a potom príde žobrať. Kto míňa peniaze na cigarety a alkohol, určite nie je chudobný. Chudobný je ten, kto sa napriek svojmu poctivému životu a možno práve kvôli svojmu poctivému životu dostane do biedy. Chudobní sú často tí, ktorí majú veľa detí, alebo tí, ktorí nemôžu nájsť prácu. Takému, kto si svoje prepíše alebo predroguje, nikdy nedávajte peniaze. Môžete mu pomôcť iným spôsobom, ak si chce dať poradiť. Ak mu ale jeho životný štýl vyhovuje, nie sme povinní mu pomáhať. Nie sme povinní pomáhať človeku, ktorý pre vlastnú nerozumnosť, ktorej sa tvrdošíjne drží, upadne do biedy.

Pán Ježiš v tomto podobenstve odhaľuje ešte iný druh nevšímavosti, ktorá vedie do zatratenia. Keď boháč prosí za svojich žijúcich bratov, aby Lazár mohol ísť k nim a upozorniť ich na to, čo im hrozí za ich pomýlený životný štýl, dostáva od Abraháma odpoveď: „Majú Mojžiša a Prorokov, nech ich počúvajú.“ Táto druhá veľmi hriechna nevšímavosť spočíva v tom, že si človek nevšímá Božie Slovo. Niekedy počujeme voči Bohu nespravodlivú námietku: „Prečo sa nezjaví, prečo nič nepovie?“ Ale my vieme, že Boh sa aj zjavil a aj prehovoril skrze Ježiša Krista a všetkých prorokov. Boh nám skrze Mojžiša, prorokov a predovšetkým skrze svojho Syna, Vtelené Božie Slovo, zjavuje svoju vôľu: Ako máme žiť, aby sme mohli dosiahnuť večný život. Ak však niekto po celý svoj život nevezme do rúk Písmo Sv., Bibliu a nemá záujem si ju prečítať, potom si je sám vinný. Ved' Božie Slovo je základom našej viery. Boh hovorí v Písme a sme

povinní zaujímať sa o to, čo hovorí. A nielen počúvať ale aj veriť. Veriť, vo vzťahu k Božiemu Slovu, znamená s istotou ho prijať. Boháč v podobenstve namietal: „Nie, otec Abrahám. Ak príde k nim niekto z mŕtvych, budú robiť pokánie.“ Odpovedal mu: „Ak nepočúvajú Mojžiša a Prorokov, neuveria, ani keby niekto z mŕtvych vstal.“ Človek, ktorý počúva Mojžiša a Prorokov, nájde cestu i ku Kristovi, lebo oni všetci vystupovali v Kristovom Duchu.

Toto podobenstvo nás poučuje aj o tom, že ľudská duša je schopná existovať samostatne mimo fyzického tela. Duša boháča sa v podobenstve prihovára za svojich ešte žijúcich bratov. Duša Lazára spočíva v lone Abrahámovom. Tiež nám zjavuje, že určitý súd nad človekom prebieha hneď po smrti a nie až na konci sveta, ako to učia niektoré sekty, ktoré neveria v samostatnú existenciu ľudskej duše. Podľa tohto podobenstva, hneď po smrti nastáva osobný súd. Podobenstvo hovorí tiež o existencii neba i pekla. Ešte jedno poučenie by sme si mohli z tohto podobenstva vybrať. Svet, v ktorom žijeme, je len našim prechodným pobytom. Preto by sme tu nemali hromadiť bohatstvá, akoby sme tu mali stále žiť. Ak si šikovný a vieš zbohatnúť, Božie Slovo ti radí, aby si k bohatstvu nikdy nepriviazal svoje srdce. Ak máš v niečom prebytok, pomôž tomu, kto má nedostatok. Dnešné podobenstvo nás poučuje tiež o tom, že máme len jeden pozemský život, za ktorý sme pred Bohom plne zodpovední. Nehovorí nič o reinkarnácii. Preto máme žiť veľmi zodpovedne. Máme v sebe preháňať hriechne sklony a robiť dobro, tam kde vidíme, že je to potrebné. Prosme Pána Boha o to, aby sme videli, kto potrebuje skutočnú pomoc a aby sme s vierou a láskou čítali Božie Slovo.

V malom ruskom mestečku žil istý rabin. Šíril sa o ňom reči, že každé ráno pred rannou modlitbou vystupuje do neba. Jeden z miestnych inteligentov neveril tejto klebete a rozhodol sa odkryť podvod. S týmto cieľom sa ukryl pred domom rabína. A čo vidí? Za svitu nábožný rabin naozaj opúšťa svoj dom, oblečený do pracovných šiat a uberá sa smerom k blízkeму lesu. Nedôverčivý človek sa za nim opatrne zakráda a pozoruje počínanie podozrivého rabína. Rabin medzitým vybral sekeru a chystá drevo na kúrenie. Zviaže ho a nesie do domu chorej stareny. Pozorovateľ pozrel cez okno: rabin kľačal na zemi a rozkladal oheň v sporáku. Keď sa ten človek vrátil do mesta, pýtali sa ho: „No čo, odhalil si ten podvod? Ako je to s tým každodenným nanebovstúpením starého Žida?“ „Rabin vystupuje ešte vyššie ako do neba,“ odpovedal zahanbený.

*Čože sa chváliš zlom,
ty hrdina ?
Ved' božia spravodlivosť
trvá každý deň!
Skazu si vymýšľaš,
podvodník, a jazyk tvoj
je ako ostrá britva.
Zlé miluješ viac ako dobré,
radšej lož
ako pravdu hovoríš.
A páčia sa ti mrzké reči,
ach, máš ich rád,
ty jazyk podvodný!*

*A preto povalí ťa Hospodin,
schyťí a zo stanu ťa vytrhne
zo zeme živých vytrie ťa.*

*Uvidia spravodliví,
bát sa budú
a takto sa mu
budú vysmievať:
-Hľa, muž,
čo nemal Boha za oporu,
na svojom bohatstve
si zakladal,
na svojej sile zvrátenej.*

*A ja som v dome božom
ako čerstvá oliva.
Dôveru vkladám
vo večnú milosť Božiu.
Ó, ďakovať Ti budem,
že si zasiahol.
Pred pobožnými
chválu budem spievať
na Tvoje meno,
lebo vzácné je.*

Dnes sa často stretávame so žobrákmi. Pri pohľade na nich máme zmiešané pocity. Azda sa pýtame: máme im naozaj nejakú pomôcť? Nie sú žobrákmi len preto, že sa im nechce robiť? Nie sú náhodou ešte bohatší ako my? Nie je to povinnosť štátu alebo charitatívnych zariadení, aby sa o nich postarali? A čo by urobil na našom mieste Ježiš?

Ježiš nám dnes povedal podobenstvo o Lazárovi, ktorý bol skutočným žobrákom. A boháčovi, ktorý bol skutočným boháčom. Asi by sme príliš nepochopili dnešné evanjelium, keby sme si mysleli, že jeho najdôležitejšou myšlienkou je posmrtný život. Odmena a trest vo večnosti sú dôsledkom správania sa v pozemskom živote. A preto prvoradou myšlienkou evanjelia je situácia Lazára a boháča a ich vzájomný vzťah.

Ježiš hovorí o boháčovi, že sa obliekal do drahých šiat a každý deň skvele hodoval. Ježiš mu nezazlieva, že bol oblečený a najedený. Zazlieva mu, že mal zbytočne drahé šaty a zbytočne sa prejedal. Lazár bol v úplne opačnej pozícii. Bol spoločenským vydedencom, lebo mal vredy. Bol duševne zničený, lebo nemal iné túžby, len túžbu nasýtiť sa z odrobiniek, ktoré padali z boháčovho stola. A čo najviac Ježiš zazlieva boháčovi, bola jeho lakomosť a tvrdosť srdca. Naša dnešná situácia je sociálne rozporuplná a spôsobuje veľké sociálne rozdiely medzi ľuďmi, preto si vyžaduje zodpovedné postoje troch činiteľov: štátu, Cirkvi a jednotlivého človeka. Povinnosťou štátu je, aby pomáhal v hospodárskom napredovaní krajiny. Pracujúcemu človeku má garantovať, aby mohol užívať ovocie svojej práce a aby sám efektívne a poctivo pracoval. Politickí predstavitelia sa majú pričiňovať o to, aby vznikali sociálne a solidárne „siete“, ktoré nedovolia človeku materiálne klesnúť pod ľudskú dôstojnosť. Lebo tak pre štát, ako aj pre ekonomický trh je najväčšou hodnotou človek a na neho má byť všetko zamerané.

Povinnosťou Cirkvi, ako strážkyne Božieho zjavenia, je chrániť dôstojnosť človeka. Preto hlas Cirkvi musí jasne zaznieť vtedy, keď je potláčaná dôstojnosť človeka. Cirkiev sa nevyjadruje, aké ekonomické štruktúry majú fungovať v štáte, ale vyjadruje sa k tomu, či tieto štruktúry prispievajú k očisteniu Božieho obrazu v človekovi, alebo nie.

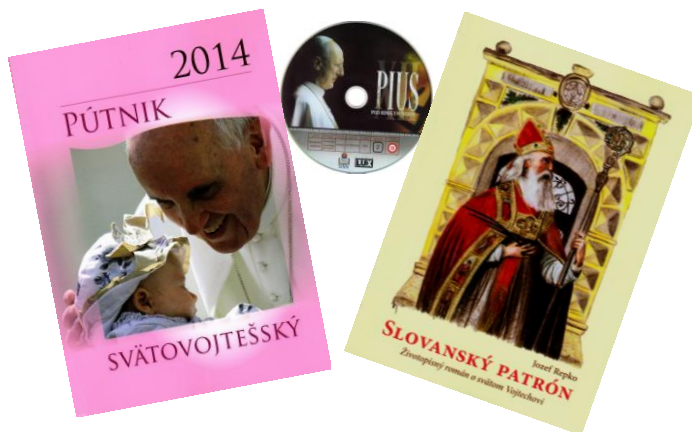
Aj každý jedinec má prispievať k tomu, aby medzi nami bolo čo najmenej chudobných a žobrákov. Kresťanov má charakterizovať primeraná skromnosť. My nežijeme a nepracujeme preto, aby sme boli bohatí, ale preto, aby sme boli spokojní a šťastní a tak plnili svoje životné poslanie dané nám Bohom. A k tomu patrí aj ochota ľudsky a finančne pomáhať tým, ktorí sú odkázaní na cudziu pomoc.

Marian Šuráb

Oznamy

- Prosím, nahláste v sakristii svojich chorých, ktorí nemôžu prísť do kostola na sv. spoveď. Navštívime ich na prvý piatok u nich doma.
- Srdečná vďaka ženám, ktoré s ochotou pomohli upratať faru a farský dvor.
- Na budúcu nedeľu 6.októbra bude zbierka pre potreby farnosti.

Kalendár „Pútnik Svätovojeťský“ na rok 2014 a členskú podielovú knihu, si môžu členovia Spolku Svätého Vojtecha vyzdvihnúť vždy po sv. omši v sakristii. Členský poplatok je 5.- €

Sväté omše v 26. týždni cezročného obdobia - (C)

30.IX. pondelok - *spovedanie od 17:15*
18.00 Za *† Jarolíma Deáka a rodičov*

1.X. utorok - *spovedanie od 17:15*
18.00 Za *† Jozefa a Máriu Peškových*

2.X. streda - *spovedanie od 17:15*
18.00 Za *† Františka Kulifaja*

3.X. štvrtok - *Prvý štvrtok* - *spovedanie od 16:30*
18.00 Za *† Františka a Bernardínu Lančaričových*

4.X. piatok - *Prvý piatok* - *spovedanie od 16:00*
18.00 Za *† Augustína a Martu Jurčovičové*

5.X. sobota
08.00 *na úmysel*
16.00 *za novomanželov – v tejto sv.omši si vyslúžia sviatosť manželstva Mária a Pavlína*
Sv. omša už bude s platnosťou na nedeľu

Upratovanie kostola č.d. 354-387

6.X. 27. nedeľa v cezročnom období
08.00 Za *† Miroslava Kublihu a starých rodičov*
Lektori: Jurčovičová M., Blahová M.
10.00 Za *† Jozefa a Máriu Macákových*
Lektori: Kuric M., Polakovič P.
14.00 *Posvätný ruženec, litánie a výmena ružencových tajomstiev*

Liturgický kalendár

30.IX. pondelok Sv. Hieronym, kňaz a učiteľ Cirkvi
1.X. utorok Sv. Terézia z Lisieux, panna a učiteľka Cirkvi
2.X. streda Sv. Anjeli strážcovia
3.X. štvrtok Sv. Maximián, biskup – *prvý štvrtok*
4.X. piatok Sv. František Assiský – *prvý piatok*
5.X. sobota Sv. Placid, mních

so svätým Klementom Alexandrijským

Mlieko Matky Cirkvi

Svätý Klement prirovnáva Eucharistiu k matkinmu dojčeniu svojho dieťaťa. Ako matka živí svoje dieťa svojou vlastnou laktou, tak aj matka Cirkev živí Božie deti telom, krvou, dušou a božstvom Ježiša Krista.

Musíme ešte vysvetliť, čo povedal apoštol: „Mlieko som vám dával piť namiesto pevného pokrmu, lebo by ste ho neboli zniesli. Ale ani teraz ešte neznesiete“ (1 Kor 3, 2).

Ako dojčiacie matky živia novonarodené deti mliekom, tak aj ja slovom, Kristovým mliekom, vám dávam duchovnú výživu. Dal som vám poznanie, ktoré živí pre večný život.

Keď láskavý a dobrotivý Otec zoslal Slovo, ono samé sa teraz stalo duchovným pokrmom pre svätých. Ó, mystický div! Otec všetkých je jeden a jedno je Slovo, ktoré patrí všetkým. Duch Svätý je jeden a ten istý všade. A jedna je jediná panenská matka - veľmi rád ju nazývam Cirkvou. Keď bola táto matka sama, nemala mlieko, lebo nebola manželkou. Je však zároveň pannou i matkou - je čistá ako panna, láskyplná ako matka. Volá k sebe svoje deti a živí ich svätým mliekom, Slovom pre detský vek. Preto nemala mlieko. Lebo mliekom bolo toto dieťa, krásne a čisté, Kristovo telo. Živí toto mladé pokolenie Slovom, ktoré sám Pán priniesol v bolestiach tela, ktoré sám Pán zaodel do svojej predrahej krvi.

Ó, úžasné narodenie! Ó, sväté plienky! Slovo je všetkým pre dieťa, otca, matku, opatrovníka i pestúnku. Hovorí: „Jedzte moje telo a pite moju krv“ (porov. Jn 6, 53 - 57). Pokrm, ktorý dáva, je on sám. Obeťuje svoje telo a vylieva svoju krv. Nič viac nie je potrebné pre rast detí.

Ó, úžasné tajomstvo! Sme pozvaní zhodiť zo seba starú telesnú skazenosť a spolu s ňou svoj bývalý pokrm. Na výmenu môžeme prijať nový spôsob života - Kristov! Musíme ho v sebe skryť, uchovať Spasiteľa vo svojej duši, aby sme sa mohli zbaviť vášni svojho tela.

Myšlienky k modlitbe

Otec je jeden, Slovo je jedno a Duch Svätý je jeden. A jedna je jediná panenská matka - veľmi rád ju nazývam Cirkvou.

Slovo je všetkým pre dieťa, otca, matku, opatrovníka i pestúnku. Pokrm, ktorý dáva, je on sám.

Musíme ho v sebe skryť, uchovať Spasiteľa vo svojej duši.

Zapamätajte si

Samo Slovo sa stalo duchovným pokrmom pre svätých.

Námety na konanie

Čo najlepšie využite čas po svätom prijímaní. Neponáhľajte sa z kostola. Poďakujte sa Bohu za veľký dar jeho samého. Chváľte ho. Hovorte mu o svojich najväčších potrebách.

Scott Hahn a Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

Vaši otcovia jedli na púšti mannu a pomreli

(Jn 6, 44 - 51)

Boží ľud žije stále len z Božej milosti. A človek svoju existenciu ohrozuje vlastnou neposlušnosťou a vzburou. Kristus vyvolenému národu neustále pripomína a vyčíta jeho neveru a zlé túžby, ktoré nevedú do Božieho kráľovstva. Mnohé, po čom človek túži a čo prijíma, dostáva len preto, aby pochopil a poznal klamnosť a obľudnosť svojich žiadostí. To mal a má pochopiť i tento ľud. No znova a znova nechápe.

Tak ako vtedy, tak aj teraz sa ukazuje neskrotná lačnosť tohto putujúceho ľudu, ktorý je tak dlho na púšti, tak dlho v prítomnosti Božej, že nevie pochopiť; že nedisciplinovanosť, hltavosť znamená len koniec. Národ je tak vnútorne zahľadený do minulosti, že nevidí nič iné, iba seba.

Ale Boh koná! Stále urobí zázrak a s každým zázrakom prichádza i súd. To oboje neustále sprevádza Boží ľud. Boh síce dáva štedro, ale od človeka chce, aby vyhľadával, čo mu poskytuje. Ó mannu - dar, ktorý dáva Boh, sa človek musí usilovať každý deň. A čím viac dostaneme, tým viac musíme vrátiť. A čím viac vraciame, tým zas viac dostaneme.

Manna mala urobiť národ súčasťou daru. Mali byť vložení priam dnu, a to ich malo zasväcovať. Národ mal pochopiť, že sú neustáli pútnici v budúcej pasche.

Eucharistia je najprirodzenejšie hnutie človeka. Vracia nás Bohu i sebe samým, čím máme byť podľa Božej vôle.

Luboš Onderčín „V hibernách slova“

Energia

Každý pohyb predpokladá energiu. Ísť cestami viery, nádeje a lásky si vyžaduje značné množstvo energie. Skúsenosti s tým majú tí, ktorí sa na uvedené trasy vydali.

Formálni katolíci, sediaci v sladkastom pokoji detských spomienok a chlácholivého tieňa falošných plánov svojho samospasiteľstva, nemôžu o nej mať ani tušenia.

Inými slovami...

Ak nedostáva dynamická viera novú energiu, začne sa pohybovať zotrvačnosťou a časom sa zastaví. Odvolávať sa potom na skutočnosť, že aj statická energia je energiou, to nemôže obstať, pretože ona pôsobí iba smerom doľu.

Max Kašpar „Inými slovami“

HOROLEZEC

Povráva sa, že jeden horolezec, ktorý zúfalo túžil zdolať Aconcaguu, sa po rokoch prípravy vydal na cestu. Keďže chcel všetku slávu zožať sám, na horu sa vybral bez spoločníkov.

Stúpал nahor, no začal sa omeškávať. Nepripravil sa však na táborenie, ale miesto toho pokračoval vo výstupe, rozhodnutý dosiahnuť vrchol hory. Náhle sa zotmel. Noc ťažko padla na vysokú horu a nebolo možné nič uvidieť. Všetko bolo temné a viditeľnosť žiadna. Nesvietil mesiac a mraky zakrývali hviezdy.

Pri výstupe na skalnej stene, len sto metrov pod vrcholom, sa pošmykol a spadol do prázdna. Rútil sa dolu závratnou rýchlosťou: videl len tmavé škvrny, ktoré sa mihali v tme, a mal strašný pocit, že ho nakoniec gravitácia pohltí.

Padal a padal... a počas tých úzkostných okamihov mu mysľou prebehli príjemné aj menej príjemné chvíle v živote. Už-už si myslel, že zomrie, keď ucítil prudké šklbnutie, ktoré ho takmer rozrezalo na dve časti... Ako skúsený horolezec pripevnil bezpečnostné kolíky s karabínou na dlhé lano a upevnil si ich okolo pásu.

V okamihu ticha, keď visel nad priepasťou, mu nezostávalo nič len zakričať:

„Bože môj, pomôž mi!“

Vzápätí mu z neba odpovedal vážny hlboký hlas:

„Čo chceš, aby som urobil?“ „Zachráň ma, môj Bože,“ odpovedal horolezec.

„Skutočne veríš, že ťa môžem zachrániť?“ „Určite, Pane,“ odpovedal. Po krátkej odmlke hlas povedal:

„Odrež teda lano, na ktorom visíš.“ Nastala chvíľa ticha, horolezec sa ešte pevnejšie chytil lana a premýšľal...

Nasledujúci deň záchranný tím uviedol, že našli zmrznutého horolezcu, ako oboma rukami pevne zvieral lano a visí dva metre nad zemou.

- Možno sa aj ja musím pustiť nejakého lana, aby som sa zachránil uprostred temnoty...

- Niektorým ľuďom by som mohol viac dôverovať a bolo by to pre mňa oslobodenie...

- Je možné, že počas výstupu svojho života chvíľami riskujem viac, ako je zdravé...

José Carlos Bermejo „Ďalšie príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Aké kamene, aké stavby!

„Keď vychádzal z chrámu, jeden z jeho učeníkov mu povedal: „Učiteľ, pozri, aké kamene a aké stavby! Ježiš mu vravel: „Vidíš tieto veľké budovy? Nezostane tu kameň na kameni, všetko bude zborené.““ (Mk 13,1-2)

Evanjelium sa niekoľko ráz vracia k stavbe jeruzalemského chrámu. Jeho zničenie bude predobrazom konca sveta a posledného súdu. Herodes dal starý chrám rozšíriť. Bola to jeho pýcha. Pri prestavbe chrámu zamestnával desaťtisíc robotníkov. Dal vyučiť murárstvu tisíc kňazov, ktorí pracovali na vnútorných častiach chrámu, kam ostatní nemali prístup. Nazhromaždil drevo, kameň, mramor, rôzne kovy.

V jeho časoch to bolo obrovské podujatie. Jeruzalemský chrám sa stal jedným z divov sveta.

Ježiš vedel, čo sa stane s touto kolosálnou stavbou, keď

ju prestane naplňať Boží Duch. O štyridsať rokov neskôr, na počiatku mesiaca nisan roku 70, rímska armáda obkľúčila mesto. Štyri légie, sýrske a numidské pomocné oddiely, šesťdesiat tisíc mužov, vyzbrojených najlepším vojenským materiálom tých čias, stáli v bojovej pohotovosti. Velil im vojvodca Titus, rozhodnutý zvíťaziť. Titus bol synom cisára Vespaziana. Izrael, urážaný a ponižovaný rímskymi prokurátormi, sa vzbúril. V bojoch nastal zmätok. Šírila sa pomsta a nehanebnosť. V meste nastal hlad, ktorý dohnal ľudí k nevýslovným hrôzám - jedli vlastné deti. Titus nakoniec zlomil všetok odpor. Mesto i chrám zhoreli. O nejaký čas sa dvíhalo k nebu veľké rumovisko.

Nezostane kameň na kameni

Je niekedy osožné hľadieť hrôze do očí? Aký strašný musel byť ten pohľad! Titus pritiahol s rímskym vojskom k Jeruzalemu v apríli roku 70, práve na Veľkú noc, keď sa sem poschádzal ľud z celej krajiny. Jeruzalem bolo mocné a opevnené mesto, rozložené na pahorkoch a chránené údoliami. Malo troje hradieb, deväťdesiat vonkajších veží, štrnásť na stredných hradbách, šesťdesiat na vnútorných.

Rímske légie sa utáborili na Olivovej hore a v jej okolí. Strieľali z prakov a diel kamenné gule. Neskôr rímski vojaci pritiahli k hradbám veže na rúcanie s údernými baranmi, ktoré vrážali celou silou do hradieb. Rimania postupne hradby prelamovali - najprv predmestie pred Bethsedou a potom ďalšie.

Židia sa zúfalo pokúšali o protiútoky. No Rimania prenikli až k vnútorným hradbám. Sedemnást' dní stavali násypy zo stromov a hlíny na nové boriace veže. Titus sa rozhodol Jeruzalem vyhladovať a obohnal ho valom s 19 baštami, dlhým 39 honov. Ľudia začali hynúť hladom a biedou. Nestačili pochovávať mŕtvych a hádzali ich priamo z hradieb do priepasti. Nastalo neslýchané utrpenie. V júli dobyli Rimania hrad Antónia a uvoľnili si prístup k chrámu. 6. augusta roku 70 chrám podpálili. Vojaci to urobili v hneve, bez Titovho vedomia. Titus si uvedomoval, akú svetovú cenu predstavuje tento objekt. Chcel zabrániť ohňu, ale márne. Chaos mu v tom zabránil. Okolo oltára sa všíla mŕtvoľa na mŕtvoľa, po chrámových stupňoch stekala potokom krv. Titus vošiel s niekoľkými dôstojníkmi do svätyně svätých, ale viac nestihol. Celý chrám blýšal v plameňoch.

Vyhladované obyvateľstvo so žiaľom pozeralo na tento desivý obraz. Požiar bolo vidieť zďaleka a mohli ho pozorovať aj obyvatelia okolitých judských hôr a Zajordánska. Tisícročná národná svätyňa bola zničená. Bol to koniec starozákonných obetí. V septembri dobyli Rimania poslednú časť mesta. Celý Jeruzalem bol vyplienený a spálený. Podľa Jozefa Flávia tu zahynulo milión ľudí, 97-tisíc bolo zajatých. Tacitus uvádza, že ranených bolo 600-tisíc. Pre Rimany to bola obrovská korisť. Zajatci boli predaní do otroctva a na práce do baní.

O rok Titus slávil triumfálny pochod Rímom. V sprievode viedli vodcov vzbury Židov - Simona a Jána z Gišaly. Vojaci niesli drahocennosti chrámu — zlatý stôl, sedemramenný svietnik, rukopis Biblie a iné vzácne veci. Oblúk postavený na počesť Tita v Ríme hlása dodnes jeho strašné víťazstvo. Nijaký Žid popod tento oblúk neprejde.

Neostal kameň na kameni... Pane, ako otrasne sa splňajú proroctvá, jedno po druhom. A niektoré sa týkajú aj mňa. Ale to len vtedy, keby som sa spreneveril a keby som zlyhal. Ak vytrvám pri tebe, nič sa mi nemôže stať. Ty si nám radil, aby sme bdeli a modlili sa.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku